

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Per un món humà o violent

JOSEP GARCÍA

►► Pati de la Facultat de Teologia, divendres passat.

Aquesta cronista s'acostava ahir a la plaça de Sant Just buscant pistes que descobreixin aquells espais que segons Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, ajuden al «diàleg», i el que trobava era silenci. «És en el silenci contemplatiu –havia explicat Puig– que un troba la humanitat que porta dins». Ho havia dit assegut en un despatx. Dijous i divendres, Puig actuava com a amfitrió de les 6.000 persones que participaven en l'Atri dels Gentils. A aquesta cronista la intrigava què devia ser un atri que reunia creients i agnòstics, i per això havia buscat respostes. Puig l'havia citat divendres a les 9.30 hores i, per sort, el teòleg havia arribat tard.

Esperar en claustres no és una cosa que passi cada dia, així que la cronista havia tingut 15 minuts per a ella, en què va poder contemplar un roser en flor. A Barcelona, dijous i divendres de la setmana passada s'hi van reunir consellers, capellans, músics, pintors, actors, filòsofs, editors i empresaris per dialogar sobre art, bellesa i transcendència.

Van dialogar al MNAC, la Sagrada Família i l'Institut d'Estudis Catalans. «En menys d'un any, s'ha organitzat a ciutats com París, Palerm, Florència i Tirana», deia Puig, i aquesta cronista s'entretenia amb el programa. «O afirmem la dimensió ètica i espiritual de la persona o ens convertim en salvatges. Necessitem espais de diàleg, llocs on les

preguntes pel sentit de la vida tinguin un lloc i optem per ser més humans, més permeables. Ens trobem davant un dilema, segons el que fem, el món serà més violent o bé serà més humà».

¿Hi ha ponts entre el fòrum i la ciutat?, preguntava la cronista, que ara sí que estava interessada en el tema. Puig parlava de «llavors», de la responsabilitat que els humans del segle XXI tenen amb els que vindran després. Aquesta cronista demanava al teòleg que construís una ruta per Barcelona, per aquells espais que el ciutadà corrent pot recórrer per trobar-se amb un mateix i amb l'altre. «La plaça de Sant Just, Montjuïc o l'escullera», deia Puig.

En silenci i a la plaça de Sant Just, aquesta cronista es preguntava què passa en aquesta ciutat que últimament la dimensió ètica es discuteix de portes endins. Dimecres passat, el colombià Javier Darío Restrepo havia afirmat en el marc d'una conferència sobre ètica organitzada pel Col·legi de Periodistes de Catalunya que tots tenim en comú la humanitat i que tots som ètics. Un dels senyals de l'ètica, deia, és actuar en coherència amb un mateix. El diari que tenia la cronista a la mà era la crònica, local i internacional, del món salvatge en què vivim.

És un costat del dilema, el que és al carrer. La cronista caminava sense rumb per Barcelona. Dissabte passat, uns policies demanaven papers a dos nois que anaven per la rambla del Raval. Sense cap raó, només l'aspecte. Ahir una senyora captava al carrer de l'Argenteria. La cronista volia tornar al silenci de la plaça de Sant Just. ■

apiedecalle@elperiodico.com